

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121204186
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2121204186.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudcov: Mgr. Jozef Mačej a Mgr. Matúš Staríček v právnej veci žalobkyne: A. A., narodená XX.X.XXXX, bytom B. C. XXX/X, D., zastúpená: Podhorský & Partners, s. r. o., so sídlom Mlynské nivy 53, Bratislava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o obnovu konania, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 38Csp/52/2021-200 zo dňa 16. decembra 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej mení tak, že žalobu na obnovu konania zamietla.

II. Žalovaný má nárok voči žalobkyni na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Rozsudkom č. k. 38Csp/52/2021-87 zo dňa 22. novembra 2022 súd prvej inštancie výrokom I. žalobu o obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 22Csp/105/2017 zamietol, výrokom II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 26CoCsp/21/2023-138 zo dňa 8. decembra 2023 v dôsledku podania odvolania žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 38Csp/52/2021-87 zo dňa 22. novembra 2022 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť uvedeného rozsudku a nenaplnenie požiadavky zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 38Csp/52/2021-87 zo dňa 22. novembra 2022 zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku) s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bolo opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok, vyhodnotiť naplnenie, resp. nenaplnenie podmienok pre obnovu konania s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotiť vychádzajúc zo základného princípu voľného hodnotenia dôkazov a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite odôvodniť.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 38Csp/52/2021-200 zo dňa 16. decembra 2024 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. obnovu konania vedeného pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 22Csp/105/2017 povolil.

4. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 397, § 399, § 414, § 403 ods. 1, 2, § 415 ods. 1, § 416, § 417 ods. 1, 2, 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového

poriadku (ďalej aj „Civilný sporový poriadok), § 107 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „Občiansky zákonník“).

5. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že v konaní vedenom pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn.: 22Csp/105/2017 konajúci súd rozhodol o zaplatení sumy 3.449,37 EUR titulom nároku žalobkyne voči žalovanému z bezdôvodného obohatenia sa. Okresný súd Trnava vydal v tomto konaní rozsudok sp. zn.: 22Csp/105/2014-113 zo dňa 2. marca 2018, na základe ktorého vo výroku č. II tohto rozsudku zamietol žalobu žalobkyne v celom rozsahu. Voči uvedenému rozsudku žalobkyňa podala odvolanie v zákonom stanovenej lehote. O odvolaní rozhodoval Krajský súd v Trnave. Krajský súd v Trnave vydal rozsudok sp. zn.: 11Co/274/2018-167 zo dňa 17. decembra 2019, ktorým rozsudok Okresného súdu Trnava vo výroku č. II potvrdil a vo výroku č. III zmenil tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov prvoinštančného konania. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.1.2020.

6. Vecne súd prvej inštancie argumentoval, že predmetný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-485/19 (CELEX 62019CA0485) bol v Úradnom vestníku Európskej únie C č.: 228/2021 uverejnený s účinnosťou od 14.6.2021. Žalobkyňa sa teda najskôr o dôvode na obnovu konania mohla dozvedieť dňa 14.6.2021, kedy bol rozsudok uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie C č.: 228/2021. Subjektívna lehota na podanie žaloby na obnovu konania v zmysle ustanovenia § 403 ods. 1 Civilného sporového poriadku začala plynúť od 14.6.2021 do 14.9.2021. Žaloba žalobkyne na obnovu konania bola na Okresnom súde Trnava podaná dňa 19.7.2021. Súčasne pri objektívnej lehote na podanie žaloby na obnovu konania platí, že rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn.: 22Csp/105/2014-113 zo dňa 2. marca 2018 nadobudol vo výroku č. I a II. tohto rozsudku právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn.: 11Co/274/2018-167 zo dňa 17. decembra 2019 právoplatnosť dňa 30.1.2020. Objektívna trojročná lehota na podanie žaloby na obnovu konania uplynula v zmysle ustanovenia § 403 ods. 2 Civilného sporového poriadku dňom 30.1.2023. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že žaloba žalobkyne na obnovu konania bola podaná riadne a včas v zákonom stanovenej subjektívnej ako aj objektívnej lehote pre podanie žaloby tohto typu plne v súlade s ustanovením § 403 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku. Rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn.: 22Csp/105/2017-113 zo dňa 2. marca 2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 30.1.2020, je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie C-485/19 zo dňa 22. apríla 2021 medzi LH proti Profi Credit Slovakia, s.r.o., pričom aplikácia záverov z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie mala podstatný vplyv na rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn.: 22Csp/105/2017-113 zo dňa 2. marca 2018, pričom táto skutočnosť by mohla pre žalobkyňu znamenať úspešnejšie rozhodnutie súdu vo veci samej v rámci konania vedeného pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn.: 22Csp/105/2017. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené podmienky v zmysle ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku a rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. napadnutého rozsudku.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku. V odvolaní uviedol, že v konaní nebolo preukázané splnenie podmienok podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie vyložil a aplikoval dotknuté zákonné ustanovenie nesprávne, v rozpore s ustálenou súdnou praxou, rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C 485/19 sa netýkalo strán tohto sporu, ani neriešilo uplynutie premlčacej doby podľa ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorého dôvodu bola v pôvodnom konaní žaloba tiež zamietnutá. Spomínaná premlčacia lehota v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ sa nevzťahovala k celkovému výkladu ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie v typovo rovnakých kauzách prejednávaných aj pred Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 13Csp/52/2021, sp. zn. 37Csp/52/2021, sp. zn. 17Csp/52/2021 a pred Krajským súdom v Trnave sp. zn. 24CoCsp/39/202, sp. zn. 32CoCsp/3/2023) vydaním napadnutého uznesenia sa dopustil excesu. Minimálne v uvedených konaniach (ktorých sporovou stranou bol žalovaný) súdy na základe rovnakých okolností, kedy označený dôvod obnovy konania mal spočívať vo vydaní rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C 485/19, opakovane dospeli k záveru, že dané rozhodnutie nepredstavuje splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písmeno e) Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie vyložil ustanovenie § 397 písmeno e) Civilného sporového poriadku v rozpore s konštantnou judikatúrou najvyšších súdnych autorít a dospel k nesprávnym záverom. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), je vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti – to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Možno nimi napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov

a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať žalobu na obnovu konania. Návrhom na povolenie obnovy konania sa nedá uplatňovať skutočnosť, ktorá je spôsobilá a uplatniteľná v rámci iného opravného prostriedku – napríklad odvolanie, dovolanie a pod.. Ustanovenie § 397 písmeno e) Civilného sporového poriadku formuluje dve podmienky, po splnení ktorých je daný dôvod obnovy konania. Obe podmienky musia byť tiež splnené kumulatívne, pričom sú nimi: a) existencia rozporu medzi právoplatným rozhodnutím súdu a rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, b) rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, musí byť pre strany sporu záväzná. Ani jedna z nich nebola v konaní splnená a preukázaná. Úniové právo vyžaduje od slovenského práva, aby umožnilo obnovu konania len v jednom jedinom prípade – ak vnútroštátny súd oberie o kompetenciu orgán Európskej únie. Nevyžaduje, aby bola nariadená obnova konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. V konaní nebolo preukázané splnenie ani druhej zákonnej podmienky, a to je záväznosť rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C 485/19 pre sporové strany pôvodného konania sp. zn. 22Csp/105/2017. Rozhodnutie C 485/19 nemá právnu záväznosť ani pre žalobkyňu, ani pre žalovaného. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sú záväzné pre účastníkov konania pred uvedeným súdom. V prípade prejudiciálnych otázok táto záväznosť chýba, dokonca nejde o záväznú rozhodnutie ani pre súd podávajúci predbežnú otázku, pretože v konaní prejudiciálnej otázke je rozhodnutie len návodom. Výklad každej z podmienok prípustnosti obnovy konania musí byť podľa Ústavného súdu SR reštriktívny (II. ÚS 161/2012). Súd prvej inštancie nezodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe Okresného súdu Trnava a Krajského súdu v Trnave, postupoval a rozhodol v rozpore s ustanovením Čl. 2 ods. 1 Civilného sporového poriadku a porušil právo žalovaného na súdnu ochranu podľa ustanovenia Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa ustanovenia Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalovaný navrhol, aby odvolací napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne.

8. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení uviedla, že odvolaním napadnutý rozsudok považuje za riadne odôvodnený, logický a vecne správny. S obsahom odvolania a s tam uvedenými odvolacími dôvodmi v celom rozsahu žalobkyňa nesúhlasila a odvolanie považovala za nedôvodné. Žalovaný v rámci odvolania nepoukázal na jediný nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý by mal žalovanému znemožniť vykonávanie jeho procesných práv a obdobne tak nešpecifikoval, k akému nesprávnemu skutkovému zisteniu mal súd prvej inštancie dospieť na základe vykonaných dôkazov, resp. z odôvodnenia odvolania vyplýva, že žalovaný nenamietal ani len okrajovo nesprávny procesný postup a nesprávne zistený skutkový stav. Súd prvej inštancie bol viazaný výlučne len právnym názorom odvolacieho súdu prezentovaného v rozsudku sp. zn.: 26CoCsp/21/2023-138 zo dňa 8.12.2023 v zmysle ustanovenia § 392 ods. 2 Civilného sporového poriadku pri vydaní napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie nie je povinný pri svojom rozhodovaní bezvýhradne rešpektovať právne názory obsiahnuté v rozhodnutiach všeobecných súdov rovnakej alebo vyššej inštancie úrovne (odvolacieho súdu), pokiaľ tieto názory nie sú výsledkom ustálenej a konsenzuálne prijímanej judikatúry Najvyššieho súdu SR alebo Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Podľa ustanovenia Čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku je právna istota výlučne viazaná na ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (nie všeobecných súdov) a ak takejto praxe niet, tak na princíp spravodlivosti, čo súd prvej inštancie s ohľadom na princíp ochrany spotrebiteľa a faktické obohatenie na strane žalovaného na úkor spotrebiteľa, v napadnutom rozsudku náležite zohľadnil. Zo žiadneho právneho predpisu, vrátane ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, súdu prvej inštancie nevyplýva povinnosť byť právne viazaný svojimi vlastnými predchádzajúcimi rozhodnutiami, a to ani v prípadoch, ak ide o skutkovo a právne obdobné veci, z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom neporušil právnu istotu deklarovanú v ustanovení Čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku a ani ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Je zrejmé, že žalovaný prílišne formalisticky a separátne vykladá ustanovenie § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku. Rozsudok Súdneho dvora EÚ nemožno paušalizovať výlučne len na konkrétne strany sporu pred týmto Súdnym dvorom EÚ, čo by značne odporovalo princípu spravodlivosti a ochrane spotrebiteľa. Žalovaný sa de facto obohatil o žalovanú sumu v tomto konaní na úkor spotrebiteľa, pričom túto skutočnosť ani len nenamietal a teda je na mieste vziať do úvahy princíp spravodlivosti a nevykladať ustanovenia zákona prílišne formalisticky. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou Ústavného súdu SR prílišne formalisticky nevykladal literu ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku, ale riadne eurokonformným výkladom posudzoval spojitosť tunajšej veci s rozsudkom Súdneho dvora EÚ. Súd prvej inštancie správne a spravodlivo identifikoval, že ide o takmer obdobnú vec, pričom rozsudok

Súdneho dvora EÚ sa svojou povahou netýka výlučne inter partes, ale vykladá aplikáciu sekundárneho práva EÚ. Ak by súd prvej inštancie zobral do úvahy argumentáciu žalovaného, došlo by k porušeniu zásady prednosti, efektivity a účinnosti práva EÚ na úkor spotrebiteľa. Je zjavné, že žalovaný sa obohatil o finančné prostriedky žalobkyne z daného úverového vzťahu a teda súd prvej inštancie konal právom a spôsobom a v súlade s princípom spravodlivosti. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny.

9. K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie vyložil ustanovenie § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku v rozpore s konštantnou judikatúrou najvyšších súdnych autorít a dospel nesprávnym záverom. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by po vecnej alebo právnej stránke negovali odvolacie argumenty žalovaného. Rozhodnutie C-485/19 nemá právnu záväznosť ani pre žalobkyňu, ani pre žalovaného. Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ sú záväzné pre účastníkov konania pred uvedeným súdom. Žalovaný zotrval na svojom odvolacom návrhu.

10. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiam súdu prvej inštancie, proti ktorým zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a boli splnené podmienky pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie (§ 388 Civilného sporového poriadku).

11. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 22Csp/105/2017 z dôvodu existencie záväzného rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/2019, ktorý je spôsobilý privodiť priaznivejšie rozhodnutie pre žalobkyňu. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe vyhovel, podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 22Csp/105/2017 dôvodiac, že rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 22Csp/105/2017-113 z 2. marca 2018 je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22. apríla 2021, pričom táto skutočnosť by mohla pre žalobkyňu znamenať úspešnejšie rozhodnutie súdu vo veci samej, právne závery v rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22. apríla 2021 sú pre vnútroštátne súdy členských štátov EÚ právne záväzné, aplikovateľnosť týchto záverov je splnená charakterom sporu a právneho problému. Žalovaný nesúhlasil s vyhovujúcim rozsudkom súdu prvej inštancie, v odvolaní namietal, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22. apríla 2021 nie je pre strany záväzný, a preto nebol naplnený zákonný dôvod pre povolenie obnovy v zmysle ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku.

12. Spornou a odvolaním žalovaného nastolenou otázkou bolo, či sú v pojednávanej veci dané dôvody prípustnosti obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku, resp. či právoplatný rozsudok v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod spisovou značkou 22Csp/105/2017 je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, ktorý je pre strany záväzný.

13. „Posúdenie, či v návrhu na obnovu konania uvádzané skutočnosti naplňajú znaky niektorého z dôvodov obnovy konania v zmysle § 228 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, je v konaní o obnove právnych posúdením veci (R 54/2012).“

14. Podľa § 388 Civilného sporového poriadku odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného v dostatočnom rozsahu súdom prvej inštancie, pričom nepovažoval za potrebné vykonané dokazovanie doplniť alebo ho zopakovať. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie napadnutý odvolaním žalovaného a konštatuje, že súd prvej inštancie zistil dostatočným spôsobom skutkový stav, no vec nesprávne právne posúdil. Vzhľadom na to, že odvolací súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie bez potreby zopakovania, či doplnenia dokazovania a dôvodom pre zmenu rozsudku súdu prvej inštancie je len rozdielne právne posúdenie otázky naplnenia dôvodov prípustnosti obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku, odvolací súd nepovažoval za potrebné a účelné na prejednanie odvolania nariadovať pojednávanie, keď si to nevyžadoval ani verejný záujem (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

16. Dôvodom pre obnovu konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku je existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, Rady EÚ, alebo Komisie, ktoré je pre strany sporu zároveň záväzné. V preskúvanom prípade sa odvolací súd sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 je takýmto rozhodnutím, nakoľko nejde o rozhodnutie, ktoré by bolo pre žalobkyňu a žalovaného ako strany sporu záväzné.

17. V prejednávanom prípade nebola splnená podmienka prípustnosti obnovy konania, ktorá spočíva v tom, že môže ísť len o také rozhodnutie, ktoré sa týka strán sporu a predmetu pôvodného konania. Uvedená požiadavka podčiarkuje celkovú koncepciu účinkov rozhodnutí podľa Civilného sporového poriadku inter partes. Jedným z druhov klasifikácie rozsudkov podľa účinkov je to, či pôsobia „len“ inter partes alebo erga omnes. Absolútnym a takmer neprekročiteľným pravidlom je to, že podľa Civilného sporového poriadku majú rozsudky účinky len na sporové strany v konkrétnom konaní. Výnimočne však môže zákon stanoviť, že rozsudok má účinky širšie, napríklad v konaní o abstraktnej kontrole. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 sa síce týkal žalovaného, ale nie žalobkyne, nešlo o konanie, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania súdom prejednávajúcim vec týkajúcu sa žalobkyne Zároveň prejudiciálna otázka (v tomto prípade otázky plynutia premičacej lehoty, ktorej nového posúdenia sa žalobkyňa dovoľáva) nepatrí do právomoci iného orgánu ako súdu, čo je podmienkou pripustenia tohto dôvodu obnovy konania. Ide aj o názor uvedený v publikácii: Števček, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajánková, Tomašovič a kol., Civilný sporový poriadok, Veľké komentáre, C.H. Beck 2016, str. 1327. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v predchádzajúcom právnom predpise upravujúcom občianske súdne konanie, t. j. v zákone č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „Občiansky súdny poriadok“) účinnom a platnom do 30.6.2016 bol v ustanovení § 228 písm. e) upravený dôvod prípustnosti obnovy konania tak, že právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Do ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku bolo prevzaté vyššie uvedené znenie ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, pričom však zákonodarca explicitne doplnil, že z uvedeného dôvodu je možná obnova konania len, ak je takéto rozhodnutie pre strany sporu záväzné. Týmto zákonodarca upresnil, že dôvod obnovy konania sa nemôže týkať takého rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré pre strany priamo záväzné nebolo, a to i napriek tomu, že sa týka otázky výkladu úniijného práva. V danej veci žalobkyňa žiadala povolenie obnovy konania proti právoplatnému rozsudku z dôvodu, že súd neposudzoval daný prípad v zmysle neskoršieho rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19, ktorého predmetom bol návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ podaný rozhodnutím Krajského súdu v Prešove z 12. júna 2019 a doručený Súdnemu dvoru 25. júna 2019, ktorý súvisí s konaním LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o. Odvolací súd na rozdiel súdu prvej inštancie má za to, že ustanovenie § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku by sa malo vykladať reštriktívne, použitie tohto ustanovenia je možné len pri veciach, ktoré s ním vecne i personálne súvisia. Zo systematických súvislostí celého ustanovenia § 397 Civilného sporového poriadku jednoznačne vyplýva, že dôvodom na obnovu konania sú len také skutočnosti, ktoré majú priamy, vecný i personálny súvis s napadnutým rozhodnutím. Niet preto rozumného argumentu, prečo by sa práve písm. e) tohto zákonného ustanovenia malo od tohto systému odkláňať a umožňovať obnovu konania aj z dôvodov, ktoré nemajú so stranami sporu a ani s predmetom sporu priamo nič spoločné.

18. Odvolací súd ešte dopĺňa, že dôvod obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku bol do právneho poriadku Slovenskej republiky (už do Občianskeho súdneho poriadku) doplnený na základe rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-119/05. V osobitnej časti dôvodovej správy (k novele Občianskeho súdneho poriadku vykonanej zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a o zmene a doplnení niektorých zákonov) sa uvádza, že: „Predkladateľ pri navrhovanej úprave zobral do úvahy aj rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev z 18. júla 2007 (Štátna pomoc - ESUO - Hutnícky priemysel) vo veci C-119/05 (Ministero dell'Industria, del Commercio e dell'Artigianato v. Lucchini SpA, predtým Lucchini Siderurgica SpA,). V uvedenom rozsudku Súdny dvor argumentoval tým, že súdy mali povinnosť prihliadať na komunitárne právo ex offo. Tým, že vnútroštátne súdy nepriznali právne účinky norme komunitárneho práva, bez príslušnej právomoci rozhodli o neplatnosti tejto normy. Táto právomoc právom prináleží iba Súdnemu dvoru.“ Vo veci C-119/05 išlo o prípad, kedy taliansky súd rozhodol o veci, ktorá spadala výlučne do právomoci Komisie. Pokiaľ by vnútroštátny súd rozhodol vo veci nespádajúcej do jeho právomoci a následne by aplikoval zásadu res iudicata (t. j. prekážka právoplatne rozhodnutej veci), došlo by k úplnému zmareniu právomoci patriacej výlučne Komisii, a preto újinné právo v takýchto prípadoch obnovu konania požaduje. Ustanovenie § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku sa vzťahuje na prípady analogické s vecou C-119/05, kedy zo strany vnútroštátneho súdu dôjde k prisvojeniu právomoci, ktorá prislúcha iným orgánom európskeho spoločenstva a nie na prípady prejudiciálnych konaní. Odvolací súd zastáva názor, že újinné právo vyžaduje, aby bola umožnená obnova konania v prípade, ak vnútroštátny súd oberie o kompetenciu orgán EÚ a práve nevyžaduje, aby bola nariadená obnova konania pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ. Súdny dvor EÚ vyžaduje prelomiť zásadu res iudicata len v prípade, ak vnútroštátny súd zasiahol do kompetencie orgánu EÚ. Rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-119/05 treba vykladať tak, že v žiadnom prípade nesmeruje k oslabeniu zásady res iudicata. Obnoviť konanie pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ by bolo celkom zjavne v rozpore s princípom právnej istoty. Medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je dôvodom na obnovu konania, musí existovať určitý vecný a personálny súvis a skutočnosť, že sa objaví iné rozhodnutie, kde iný súd obdobnú vec posúdi inak, na obnovu konania nepostačuje. Dôvod obnovy konania obsiahnutý v ustanovení § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku preto s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 neprichádza do úvahy, keďže vnútroštátny súd nerozhodoval o veci patriacej výlučne do právomoci Komisie. V súvislosti s vyššie uvedeným záverom odvolací súd poznamenáva, že je nevyhnutné rešpektovať zásadu zachovania právnej istoty a pripustiť výnimku zo zásady nezmeniteľnosti už raz právoplatne rozhodnutej veci len výnimočne, za predpokladu naplnenia konkretizovaných špecifických podmienok, ktoré však v danej veci naplnené nie sú.

19. Pre uplatnenie dôvodu povolenia obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku iné právne posúdenie rezultujúce z iného rozhodnutia nemôže slúžiť ako zákonný dôvod obnovy konania. Uvedené vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 161/2012 z 31. mája 2012, v ktorom je uvedené: „Obnova konania preto neprichádza do úvahy v prípadoch nesprávneho právneho posúdenia veci.“ Medzi pôvodným konaním a rozhodnutím, ktoré je považované za dôvod pre navrhovanú obnovu konania, musí existovať určitý, vecný a personálny súvis. Povolenie obnovy konania podľa názoru odvolacieho súdu pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, by bolo celkom určite v rozpore s princípom právnej istoty. Z dikcie ustanovenia § 379 písm. e) Civilného sporového poriadku možno vnímať favorizovanie aktov EÚ pred vnútroštátnymi aktami, avšak podľa názoru odvolacieho súdu v súvislosti so zabezpečením právnej istoty sa vyžaduje totožnosť strán sporu pri vzájomnom porovnaní týchto rozhodnutí, čo v danom prípade splnené nebolo.

20. Len pre úplnosť odvolací súd upriamuje pozornosť na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 345/2017 z 16. mája 2017 (ktorý však posudzoval vec ešte podľa pôvodnej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku), v ktorom Ústavný súd SR uviedol, že „zásadný vplyv na posudzovanie návrhu na obnovu konania uplatneného podľa § 228 ods. 1 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) má aj rozsudok Súdneho dvora C-234/04 zo 16. marca 2006 vo veci Rosmarie Capférer proti Schlang & Schick GmbH, v ktorom Súdny dvor uviedol, že újinné právo neprikazuje vnútroštátnemu súdu, aby preskúmaval a rušil právoplatné rozhodnutie vnútroštátneho súdu, ak sa aj ukáže, že je v rozpore s právom Európskeho spoločenstva, Súdny dvor tiež uviedol, že na to, aby sa zabezpečila stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými. Týmto rozhodnutím Súdny dvor

zdôraznil dôležitosť zásady *res iudicata* (jedinou výnimkou, keď Súdny dvor zakotvil povinnosť prelomiť túto zásadu, je situácia, keď vnútroštátny súd rozhodne vec, ktorá nepatrí do jeho kompetencie, ale do kompetencie orgánu Európskej únie). Obnova konania nemá byť nariadená pre rozpor pôvodného rozhodnutia s akýmkoľvek rozhodnutím Súdneho dvora. Rozhodnutie Súdneho dvora zakladá dôvod prípustnosti obnovy konania len vtedy, keď sa týka rovnakej veci ako obnovou napadnuté rozhodnutie alebo ak odlišne, hoci vo veci inej, rieši otázku, majúcu na spôsob právneho posúdenia veci v pôvodnom konaní dosah. Návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadnej nesprávnosti procesnej povahy. Aj keby sa súd pri vydaní platobného rozkazu prijateľnosťou dohodnutej zmluvnej podmienky vôbec nezaoberal, alebo keby sa s ňou zaoberal, ale s nesprávnym záverom, nemôže ísť o rozpor s európskou judikatúrou. Takýto nedostatok nemožno odstraňovať prostredníctvom obnovy konania, pretože návrhom na obnovu konania sa nemožno domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posúdení veci alebo nesprávnosti procesnej povahy. Toto rozhodnutie vydal Súdny dvor dávno potom, čo 5. apríla 1993 nadobudla účinnosť Smernica Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.“

21. Vo vzťahu k dôvodu obnovy konania podľa ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že predmetný rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 z 22. apríla 2021 nepredstavuje záväzné rozhodnutie pre strany sporu, ako to konštatoval súd prvej inštancie. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že súd prvej inštancie v rámci svojej argumentácie o záväznosti rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (ods. 37., 38., 39. rozsudku súdu prvej inštancie) vo vzťahu k vnútroštátnym súdom ťažiskovo opomína, že v posudzovanom prípade ide o situáciu po právoplatnom skončení konania a skúmanie podmienok na povolenie obnovy konania. Uvedená argumentácia by mala význam v prípade právoplatne neskončeného konania, kedy súd musí pri rozhodovaní vziať do úvahy aj príslušnú judikatúru Súdneho dvora EÚ dopadajúcu na spor. Je potrebné mať na vedomí, že po právoplatnom skončení konania však újinné právo v zásade nevyžaduje prelomenie zásady právoplatne rozhodnutej veci v prípade dodatočného zistenia rozporu s právom únie. Tento záver potvrdzuje aj súdna prax (viď napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/148/2017 z 28. februára 2018).

22. Prijatím záverov súdu prvej inštancie pre povolenie obnovy konania v preskúvanom prípade by sa zásadným spôsobom narušila právna istota, pretože by právoplatnosť vnútroštátnych súdnych rozhodnutí závisela na budúcom možnom rozhodnutí Súdneho dvora EÚ o výklade práva EÚ, na základe ktorého by sa pripustila obnova konania. Takto by právoplatnosť rozhodnutia bola tri roky od právoplatnosti rozhodnutia len podmienená (podľa § 403 ods. 2 Civilného sporového poriadku žaloba na obnovu konania sa podáva najneskôr v lehote tri rokov od právoplatnosti rozhodnutia), čo by narušalo princíp právnej istoty, dôveru ľudí v právo a v nastolenie právnej istoty súdnym rozhodnutím.

23. Navyše i doktrínálne závery nepripúšťajú obnovu konania na podklade rozhodnutia o predbežnej otázke v inej právnej veci. Zdôrazňujú, že „rozhodnutie vydané v konaní o predbežnej otázke je záväzné, a to najskôr pre súd, ktorý položil predbežnú otázku. Vzhľadom ku svojej precedenčnej povahe je potom takéto rozhodnutie záväzné i pre všetky ostatné vnútroštátne súdy, a tie majú preto povinnosť ho rešpektovať a aplikovať vo všetkých konaniach, ktoré prejednávajú“ (Tomášek, M., Týč, V., Petrlík, D. a kol., Právo Evropské unie. 3. aktualizované vydání, Praha: Leges, 2021, s. 415). V prejednávannej veci však už súd právoplatne rozhodol, preto sa nejedná o konanie, v ktorom by bol povinný súd aplikovať záver rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, teda spätne.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, odvolací súd na rozdiel so súdu prvej inštancie dospel k záveru, že dôvod na obnovu konania v zmysle ustanovenia § 397 písm. e) Civilného sporového poriadku nie je daný. Vedený opísanými úvahami mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom nerozhodol správne, ak žalobe žalobkyne na obnovu konania vyhovel v celom rozsahu. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil.

25. Odvolací súd, keďže podmienky pre povolenie obnovy konania tak, ako žiadala žalobkyňa splnené neboli, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku vo veci samej zmenil spôsobom uvedeným vo výroku I. tohto rozsudku (zamietnutím návrhu na povolenie obnovy konania).

26. Podľa § 396 Civilného sporového poriadku ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie (ods. 1). Ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie (ods. 2).

27. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

28. Vzhľadom na to, že odvolací súd zmenil rozsudok súd prvej inštancie vo výroku I. vo veci samej, je povinný rozhodnúť nielen o náhrade trov odvolacieho konania ale aj o náhrade trov konania na súde prvej inštancie.

29. V dôsledku zvrátenia výsledku konania na súde prvej inštancie sa plne úspešnou stranou s nárokom na náhradu trov konania stal práve žalovaný. Preto o náhrade trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku tak, že žalovanému priznal voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania na súde prvej inštancie a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

30. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).